

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย

ที่ สค ๑๔๐/๒๕๕๙

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เกี่ยวกับสำนวนการดำเนินการทางวินัย

ผู้อุทธรณ์ : พลตำรวจเอก [REDACTED]

หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า พลตำรวจเอก [REDACTED] ผู้อุทธรณ์มีหนังสือ
ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (พลตำรวจเอก จักรทิพย์ ชัยจินดา)
ขอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสำนวนการดำเนินการทางวินัย พลตำรวจโท [REDACTED] กับพวก
ทั้งหมด พร้อมทั้งการพิจารณาความเห็นของกองวินัย ตลอดจนการพิจารณาสั่งการยุติเรื่องของ
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

กองวินัย สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีหนังสือ ที่ ดช ๐๐๐๖.๒/๑๗๒๔ ลงวันที่ ๑๑
เมษายน ๒๕๕๙ ถึงผู้อุทธรณ์ ปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยให้เหตุผลว่า สำนวนการ
ตรวจสอบข้อเท็จจริง กองตรวจราชการ ๙ สำนักงานจเรตำรวจ เป็นหน่วยงานเจ้าของเอกสารได้
กำหนดชั้นความลับไว้ และไม่ได้ปลดชั้นความลับ ส่วนการพิจารณาความเห็นของกองวินัย ตลอดจน
การพิจารณาสั่งการยุติเรื่องของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นข้อมูลข่าวสารซึ่งเป็นความเห็นหรือ
คำแนะนำภายในหน่วยงานของรัฐในการดำเนินการเรื่องหนึ่งเรื่องใด ตามพระราชบัญญัติข้อมูล
ข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๕ (๓) โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของ
หน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๙ ถึงคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผย
ข้อมูลข่าวสารอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๕๐ / ๒๕๕๙

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาคำอุทธรณ์ เหตุผลที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร คำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วสรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์ได้ร้องเรียนต่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่า พลตำรวจโท [REDACTED] กับพวก รวม ๔ คน ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือโดยทุจริต เพื่อช่วยเหลือพันตำรวจเอก [REDACTED] ให้พ้นความผิดทางวินัย ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้รับแจ้งจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติให้ยุติเรื่องร้องเรียนของผู้อุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์จึงได้ใช้สิทธิขอสำนวนการดำเนินการทางวินัยในเรื่องดังกล่าว จำนวน ๓ รายการ

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารฯ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติชี้แจงสรุปความได้ว่า เมื่อได้รับการร้องเรียนจากผู้อุทธรณ์ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติได้มีคำสั่งมอบหมายให้สำนักงานจเรตำรวจ ตรวจสอบข้อเท็จจริงเพื่อพิจารณาว่ามีมูลที่ควรจะกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยเพื่อทำการสืบสวนต่อไปหรือไม่อย่างไร ซึ่งจากการตรวจสอบข้อเท็จจริงจากพยานเอกสาร และพยานบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ พบว่าข้อกล่าวหา ยังไม่มีมูลที่จะรับฟังได้ว่า พลตำรวจโท [REDACTED] กับพวก กระทำความผิดตามข้อร้องเรียนของผู้อุทธรณ์ และได้แจ้งผลให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ต่อมาผู้อุทธรณ์ได้ใช้สิทธิขอสำนวนการดำเนินการทางวินัยในเรื่องดังกล่าว จำนวน ๓ รายการ กองวินัยโดยคณะกรรมการบริหารข้อมูลข่าวสารพิจารณาแล้วเห็นว่าสำนวนการตรวจสอบข้อเท็จจริงเป็นข้อมูลข่าวสารที่กองตรวจราชการ ๙ สำนักงานจเรตำรวจกำหนดชั้นความลับไว้ จึงได้แจ้งสอบถามไปยังกองตรวจราชการ ๙ สำนักงานจเรตำรวจ และได้รับแจ้งกลับมาว่าข้อมูลข่าวสารดังกล่าวยังไม่ได้ปลดชั้นความลับ กองวินัยโดยคณะกรรมการบริหารข้อมูลข่าวสารจึงมีมติไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ส่วนเอกสารการพิจารณาความเห็นของกองวินัย และการพิจารณาสั่งการยุติเรื่องของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ มีลักษณะเป็นความเห็นหรือคำแนะนำภายในหน่วยงาน ตามมาตรา ๑๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงมีมติไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารนี้เช่นเดียวกัน

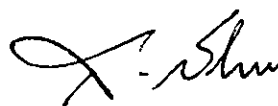
คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ คือ สำนวนการดำเนินการทางวินัย พลตำรวจโท [REDACTED] กับพวก รวมทั้งการพิจารณาความเห็นของกองวินัย และการพิจารณาสั่งการยุติเรื่องของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จากคำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรณีการร้องเรียนดังกล่าวผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมีคำสั่งให้ตรวจสอบข้อเท็จจริง และจากการตรวจสอบข้อเท็จจริงเห็นว่าไม่มีมูลตามข้อกล่าวหา จึงมีคำสั่งให้ยุติเรื่อง ดังนั้น จึงไม่มีการดำเนินการทางวินัย ข้อมูลที่มีอยู่ในความครอบครองของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๕๐ / ๒๕๕๙

จึงมีเพียงส่วนงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าวเป็นข้อมูลการปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกระบวนการตรวจสอบข้อเท็จจริงเสร็จสิ้นแล้ว การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอของผู้อุทธรณ์จึงไม่เป็นอุปสรรคต่อการแสดงความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอันจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ตามมาตรา ๑๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ อีกทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนี้จะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของผู้ให้ถ้อยคำ ตามมาตรา ๑๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะและประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้แก่ผู้อุทธรณ์ซึ่งเป็นผู้ร้องเรียนได้ทราบจะแสดงให้เห็นถึงความถูกต้องและโปร่งใสในกระบวนการตรวจสอบข้อเท็จจริงของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจึงสามารถเปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้ เว้นแต่ อายุ เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ถูกร้องเรียน ซึ่งเป็นข้อมูลข่าวสารในขอบเขตสิทธิส่วนบุคคลให้ปกปิดไว้ ส่วนข้ออ้างที่ว่าข้อมูลตามคำขอของผู้อุทธรณ์มีการประทับตราชั้นความลับตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความลับของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ก็เป็นเพียงวิธีการปฏิบัติราชการในการรักษาความลับของทางราชการมิให้รั่วไหล เมื่อคณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ย่อมมีผลในการยกเลิกชั้นความลับของข้อมูลข่าวสารนั้น

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงวินิจฉัยให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอ พร้อมทั้งให้สำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องแก่ผู้อุทธรณ์ เว้นแต่ อายุ เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ถูกร้องเรียนให้ปกปิดไว้

(นายสมยศ เชื้อไทย)

หัวหน้าคณะที่ ๓

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์)

คำวินิจฉัย ที่ สค ๑๕๐ / ๒๕๕๙

กรรมการ

(นายวรเจตน์ ภาคีรัตน์)

กรรมการ

(นายกิตติ อธิวิทย์)

กรรมการ

(นายสุจิตต์ ประยูรหงษ์)

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

(นายสุพจน์ ไพบูลย์)

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๙

หมายเหตุ ศาสตราจารย์ปรีดี เกษมทรัพย์ ลาป่วย จึงมิได้ร่วมพิจารณาและลงนามในคำวินิจฉัย